

Arrest

nr. 236 697 van 10 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. GYSELEN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 8 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. GYSELEN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en het Rijk te zijn binnengekomen op 12 augustus 2018, dient een verzoek om internationale bescherming in op 21 augustus 2018.

1.2. Op 21 februari 2019 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is.

1.3. Op 7 oktober 2019 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U hebt de Venezolaanse nationaliteit en werd geboren op 25 juni 1990 in Acarigua, waar u tevens woonde tot u 18 jaar oud was. Daarna verbleef u voor uw studies burgerlijk ingenieur in Caracas. In juli 2013 studeerde af. U ging vervolgens aan de slag als verkoper in winkels. In Caracas deed u mee aan de studentenbetogingen toen die daar begonnen plaats te vinden. U had veel vrienden bij de studentenbeweging La Resistencia en werd tijdens een betoging in 2014 door een rubberkogel geraakt in uw dijbeen. Sindsdien besloot u niet meer intensief en ook niet meer vooraan deel te nemen aan de betogingen. In plaats daarvan besloot u La Resistencia op een andere manier te ondersteunen, namelijk door water en gasmaskers uit te delen. In augustus 2015 kreeg u via uw vriend J. C. S. G. een functie aangeboden als hoofd van het departement Vergunningen van de Lotería del Táchira, een staatsloterij in San Cristobal. Uw vriend fungeerde daar toen als de algemene baas, de op de voorzitter na hoogste in rang, en uw toenmalige vriendin was daar eveneens aan het werk gegaan als hoofd Aankoop. Als hoofd van de afdeling Vergunningen moest u maandelijks een aantal agentschappen die loterijtickets verkochten inspecteren om na te gaan of de verkoop correct verliep en of de winst effectief naar de loterij terugvloeide. Daarnaast moest u op televisie premies overhandigen aan loterijwinnaars en ervoor zorgen de verkoop van de tickets te doen stijgen. Bij uw aanstelling had uw vriend Juan Carlos Sánchez Gómez u geadviseerd alle sporen van uw vroegere deelnames aan betogingen tegen het regime te wissen. Al gauw begon de voorzitter van de loterij, L. A. V., u te dwingen om frauderende agentschappen die banden hadden met mensen van de overheid en die dienden te worden beboet, geen sancties op te leggen. U stoorde zich daaraan, diende de voorzitter van antwoord en bleef aanvankelijk boetes uitschrijven. U merkte evenwel dat die boetes dan later verdwenen. U besloot daarop een oog dicht te knijpen voor zijn praktijken uit vrees om uw werk te verliezen. Uw vriend Sánchez Gómez werd overigens kort na uw aanstelling onterecht ontslagen op verdenking van corruptie. Ook werd u verplicht om deel te nemen aan de wekelijkse betogingen voor het regime, wat u samen met nog een aantal andere collega's steevast weigerde.

Ondanks dat u alle antiregeringsgezinde foto's en posts dacht te hebben gewist op de sociale media, kwam de voorzitter via gemeenschappelijke vrienden een foto op het spoor waarin u getagd was zonder dat u daar weet van had. Op die foto droeg u een t-shirt van Fuerza Joven, een politieke oppositiepartij waar u geen deel van uitmaakte maar zich wel ideologisch verbonden mee voelde. Dit gebeurde drie maanden na uw in diensttreding. De voorzitter vertelde u dat u niet kon deel uitmaken van de loterij en tegelijkertijd tot de oppositie behoren. Vanaf dat moment begon hij te dreigen met ontslag als werknemers zoals u niet kwamen opdagen voor proregeringsmarsen en u kreeg ook naast het werk te maken met pesterijen, waarvan u de voorzitter verdenkt. Zo begonnen u en uw toenmalige vriendin in diezelfde periode dreigtelefoons en beledigende sms'en te krijgen. Zes maanden na uw aanstelling werd de lucht uit een paar banden van uw auto gelaten en tien maanden na uw aanstelling werden uw banden plat gestoken. Ook circuleerden er regelmatig colectivos op motoren rond de woning in San Cristobal waarin u samen met nog andere mensen en tevens opposanten verbleef. Ook werden er dingen naar de woning gegooid.

Eind juni 2016 diende u uw ontslag in. Uw laatste werkdag was 5 juli 2016. Op 7 juli 2016 reisde u naar Panama, waar uw neven en vrienden uit uw geboortestad verbleven. Na uw vertrek kreeg uw ex-vriendin een sms waarin gevraagd werd waar u zich bevond en passeerden er colectivos langs het huis van uw moeder die beledigingen riepen. Ook werden er beledigingen gepost op uw facebookaccount. Vanuit Panama ondersteunde u La Resistencia af en toe financieel. In juli 2017 ging u gedurende een week terug naar Venezuela omdat uw grootmoeder erg ziek was. U vloog nadien terug naar Panama en keerde in juli 2018 voor een maand terug naar Venezuela. U verbleef toen opnieuw bij uw moeder vooraleer het land te verlaten op 2 augustus 2018. U vertrok met de bus en ging te voet en legaal de landsgrens over met Colombia. U nam een vlucht vanuit Medellín in Colombia naar Spanje.

Daar verbleef u een week bij een neef in Burgos en nam nadien een bus naar België, waar u op 12 augustus 2018 aankwam. Op 21 augustus 2018 vroeg u internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Ter ondersteuning van verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: uw Venezolaans paspoort en identiteitskaart, een foto van uw badge van de Lotería del Táchira, een foto van u met loterijwinnaars, foto's van u op betogingen van de oppositie en een link naar een online artikel.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uit uw verklaringen blijkt dat het hoofdmotief voor uw verzoek om internationale bescherming verband houdt met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, maar dat er vraagtekens geplaatst kunnen worden bij de ernst van de door u aangehaalde feiten en de actualiteit van uw vrees. U stelt namelijk omwille van uw politieke overtuiging het slachtoffer te zijn geworden van pesterijen op de werkvloer en daarnaast van intimidaties door de colectivos. U verklaart hierdoor het land te hebben verlaten in 2016 en vreest bij terugkeer naar Venezuela intimidatie door colectivos of Guardia Nacional.

Volgens uw verklaringen nam u in de jaren 2013 en 2014 in Caracas regelmatig deel aan protestacties tegen het regime, georganiseerd door Leonardo López of Henrique Capriles. U betoogde daarin aan de zijde van jongeren van La Resistencia en gooide stenen naar La Guardia Nacional. U was geen lid van een politieke partij maar was wel aanhanger van de partij Fuerza Joven, waarvan u T-shirts droeg tijdens de betogingen naar aanleiding van de presidentsverkiezingen en waarvoor u flyers uitdeelde. Toen u in februari of maart 2014 tijdens een van de protesten geraakt werd door een rubberkogel, zette u een stap terug. U besloot de oppositie verder te steunen, maar u deed dit niet langer met dezelfde intensiteit als tevoren en ook niet langer in de frontlinie. In plaats daarvan begon u water rond te dragen en mondklappers te kopen voor de manifestanten (CGVS, p. 13-16).

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en critici van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, **Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report** van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int> ; OCHCR, **Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight** van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : **Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela**, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet dermate politiek actief was om bij terugkeer in het vizier van de Venezolaanse autoriteiten te komen. U nam weliswaar meermaals deel aan manifestaties tegen het regime aan de zijde van La Resistencia en was aanhanger van Fuerza Joven maar vervulde geen hoge noch zichtbare functie binnen de partij of tijdens de manifestaties. U stelt immers zelf dat u als betoger tijdens de manifestaties niet meteen herkenbaar was (CGVS, p. 14). Nadat u geraakt werd door een rubberkogel tijdens een van de manifestaties in 2014, besloot u ook bewust confrontaties met de autoriteiten te vermijden door de betogingen voortaan van aan de zijlijn te volgen. In de periode hierna tot aan uw aanstelling bij de Lotería del Táchira maakt u geen melding van problemen met de autoriteiten of van aanwijzingen dat u door de overheid gezocht werd. Het is pas toen u werd aangesteld als hoofd van het departement vergunningen van de Lotería del Táchira en uw politieke sympathieën daar intern bekend raakten dat u pesterijen begon te ondervinden en bedreigingen kreeg van zowel uw regeringsgezinde verantwoordelijke als de colectivos. De voorzitter van de loterij wees u erop dat u onmogelijk deel kon uitmaken van de oppositie als werknemer van de Lotería del Táchira. Hij dreigde er meermaals mee u te ontslaan indien u niet kwam opdagen voor de wekelijkse manifestaties ten voordele van het regime waartoe de werknemers werden opgeroepen. Desondanks bleef het enkel bij bedreigingen en werd u niet ontslagen. U werkte uiteindelijk 10 maanden lang voor de Lotería del Táchira vooraleer u zelf ontslag nam.

Wanneer u hierop gewezen wordt, stelt u dat de voorzitter zich als een klein kind gedroeg door bedreigingen te uiten zonder er gevolg aan te geven, maar dat hij u op andere manieren onder druk zette. Zo moest u langer nablijven op het werk of moest u 's avonds laat naar kantoor voor een vergadering waarnaar de voorzitter uiteindelijk zijn kat stuurde. Hiermee bracht hij u en andere collega's in gevaar omdat u zich 's avonds nog op de baan diende te begeven (CGVS, p. 18-19). Ook vermoedt u dat de voorzitter achter de oproepen van onbekenden zat waarin gedreigd werd dat uw ruiten zouden worden ingeslagen en de lasterberichten die volgden op de door u onbeantwoorde oproepen van onbekenden (CGVS, p. 19). Daarnaast circuleerden er regelmatig ook colectivos rond uw huis in San Cristobal en werd er op twee momenten schade toegebracht aan de banden van uw auto. Deze pesterijen en intimidatie zorgden er niet alleen voor dat u ontslag nam, maar ook dat u het land verliet uit vrees voor uw leven. Nadien werd er nog druk uitgeoefend op u via beledigende posts op uw sociale mediaaccounts, via een sms-bericht aan uw vriendin en via colectivos die rond het huis van uw moeder in Acarigua reden en beledigingen riepen (CGVSS, p. 14 en 20). Uit dit alles kan worden geconcludeerd dat u als werknemer van een overheidsinstelling druk voelde en pesterijen ondervond ten gevolge van uw politieke gedachtengoed.

De vraag rijst echter of u bij terugkeer naar Venezuela werkelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Hierbij moet allereerst opgemerkt worden dat uw problemen voortvloeiden uit uw activiteiten voor een overheidsinstelling waarin uw politieke voorkeur voor de oppositie niet getolereerd werd. Voordien werd u als oppositieaanhanger immers niet gevisieerd door de autoriteiten. Het lijkt dan ook onwaarschijnlijk dat u bij terugkeer, inmiddels jaren later, louter omwille van uw politieke gedachtengoed zou worden vervolgd of hierdoor ernstige schade zou lijden. Bovendien bekleedt de voorzitter van de loterij, die u grotendeels verantwoordelijk acht voor de daden van de colectivos, zijn functie inmiddels niet meer.

Hij verliet de loterij nadat het personeel de druk op hem had opgevoerd, vele verantwoordelijken hun ontslag hadden gegeven en zijn corruptiepraktijken aan het licht waren gekomen. U vermoedt zelfs dat de man intussen niet meer voor de staat werkt (CGVS, p. 18 en 21). Daarbij komt nog dat niets erop lijkt te wijzen dat u in 2016 dermate onder de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten bent gekomen dat u nu nog steeds bij terugkeer zou worden gezocht of geviséerd. Uit uw verklaringen en de in- en uitreisstempels in uw paspoort blijkt immers dat u Venezuela in 2016 probleemloos kon verlaten op vertoon van uw Venezolaans paspoort en dat u er in 2017 in slaagde legaal terug te keren naar uw thuisstad Acarigua om er uw grootmoeder te bezoeken en er een week lang kon verblijven. In 2018 vloog u van Panama terug naar Venezuela en zou u er gedurende een maand ondergedoken hebben verbleven alvorens het land legaal via de landsgrens met Colombia te verlaten. Dit terwijl de informatie uitwijst dat de Venezolaanse autoriteiten sinds juli 2017 doelgericht en selectiever politieke activisten met een zekere betekenis begonnen te viseren. Het gegeven dat u meerdere keren legaal kon reizen van en naar Venezuela wijst in ieder geval niet op een actueel gegronde of voldoende ernstige vrees voor vervolging. Ook het gegeven dat u na uw terugkeer in 2018 een maand lang verbleef bij uw moeder in Acarigua, terwijl de colectivos wisten dat dit uw ouderlijk huis is, doet afbreuk aan de ernst van uw vrees bij terugkeer. Indien u werkelijk de colectivos vreest, zou verwacht worden dat u zich uit voorzorg elders had schuilgehouden.

Wanneer u expliciet gevraagd wordt om welke redenen u bij terugkeer meent te worden geviséerd, zegt u dat u de colectivos of de Guardia Nacional nog altijd vreest ondanks leiders- of voorzitterswissels. U bent bang dat deze groeperingen u iets zullen aandoen als ze u op straat zien. Daarmee bedoelt u niet dat ze u zullen vermoorden maar veeleer dat u het slachtoffer zal worden van pesterijen (CGVS, p. 21). Dit is echter een blote bewering, want u brengt geen concrete feiten aan waaruit blijkt dat u nog steeds zou worden geviséerd. Evenmin zijn er indicaties in die richting, zoals uw in- en uitreisgedrag van de laatste jaren aantoont. Bovendien moet er ook op gewezen worden dat pesterijen op zich onvoldoende zwaarwichtig zijn om gekwalificeerd te worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten of in de specifieke negatieve aandacht stond van het Venezolaanse regime.

Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw deelname aan protestacties in 2013 en 2014 en uw weigering om deel te nemen aan pro-regimebetogingen in 2015 en 2016.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

In dit verband haalt u de algemene onveiligheid door de hoge criminaliteit aan in Venezuela en de voedselschaarste die het land al jaren teistert (CGVS, p. 10-11, 14-15).

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. **Uit uw verklaringen blijkt dat u in Venezuela over huisvesting beschikt in het huis van uw moeder in Acarigua.** U verklaart ook dat u voor uw vertrek in 2016 erin slaagde uw basisbehoeften te dekken met uw loon en dat van uw toenmalige vriendin. U stelt wel dat de situatie inmiddels veranderd is en een maandloon niet langer voldoende is voor een halve doos eieren, waardoor mensen in loondienst bijkomend op een informele manier voedsel moeten verhandelen. Voor uw broer in Venezuela, J. A., is dit soort handel zijn enige bron van inkomsten. Uw andere broer, L. J., en uw vader die respectievelijk in Panama en Brazilië wonen en werken, ondersteunen uw moeder die aan een aandoening aan de hersenen lijdt en doen al het mogelijke om haar de nodige medicatie te bezorgen (CGVS, p. 8, 10 en 22). In deze verschilt uw situatie niet van het gros van de Venezolanen, zo blijkt uit de bijgevoegde informatie. U toont niet aan dat u meer dan andere Venezolanen zou worden getroffen door de crisis die op dit moment in Venezuela heerst.

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u terugkeert naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.*

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

In dit verband moet er volledigheidshalve op gewezen worden dat u aangeeft dat criminelen uw broer J. A. in december 2018 om onduidelijke redenen probeerden te ontvoeren. Uw broer wilde hier aangifte van doen bij de politie en CICPC maar dezen wilden zijn aangifte niet behandelen omdat hij geen bewijzen kon voorleggen. U vermoedt dat de criminelen uw broer mogelijks verward hebben met u omdat u geen andere reden kan bedenken dat criminelen iemand zonder geld zouden viseren. Echter brengt u geen concrete aanwijzingen aan die dit vermoeden kunnen staven (CGVS, p. 11), waardoor dit feit beschouwd wordt als een vorm van gemeenrechtelijke criminaliteit.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u neerlegt, wijzigen niets aan de bovenstaande vaststellingen. De documenten die uitgaan van de Venezolaanse staat hebben immers betrekking op uw nationaliteit en identiteit. Het CGVS trekt de inhoud daarvan niet in twijfel. Ook de documenten die te maken hebben met uw professionele activiteiten bij de loterij kunnen enkel uw beweringen ondersteunen over uw werkzaamheden in Venezuela, dewelke het CGVS evenmin betwist. De foto's van u op betogingen van de oppositie tonen aan dat u hieraan deelnam, maar meer dan dat ook niet. De link die u in uw e-mail van 22 februari 2019 naar het CGVS vermeldde, kon niet worden geopend, waardoor de inhoud van het document niet konden worden gelezen. Op het CGVS vertelde u hierover dat dit een klachtenbrief betreft die uitging van alle werknemers van de Lotería del Táchira en gericht was aan de toenmalige gouverneur van de staat. In deze brief wordt u niet bij naam vermeld maar wel in functie, beweert u (CGVS, p. 13). U haalt evenwel nergens een specifieke vrees aan die verbonden is aan deze brief.

Deze foto's noch de andere documenten tonen op zich aan dat u bij terugkeer naar Venezuela een risico loopt op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert de schending aan van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag; artikel 3 van het EVRM; artikel 48 van de Vreemdelingenwet; de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet; de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering); het algemeen beginsel van voorzichtigheid; het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen).

Met betrekking tot de toekenning van de vluchtelingenstatus stelt verzoekende partij vooreerst dat *"Het dient eerst en vooral te worden opgemerkt dat verwerende partij de geloofwaardigheid van het asielaanvraag van verzoekende partij niet in twijfel trekt, maar louter vraagtekens plaatst bij de ernst van de door verzoekende partij aangehaalde feiten, alsook bij de actualiteit van haar vrees. De feiten, zoals deze door verzoekende partij naar voren zijn gebracht en aldus worden weergegeven in het feitenrelaas onder punt A van de bestreden beslissing (stuk 1, p. 1-2), worden dus niet betwist door verwerende partij. Deze feiten staan dan ook vast, waardoor dit beroep dan ook in essentie zal aantonen dat er in het licht van deze vaststaande feiten en het politieke profiel van verzoekende partij wel degelijk sprake is van een gegronde vrees voor vervolging door de Venezolaanse autoriteiten vanwege de politieke overtuiging van verzoekende partij".* Met betrekking tot het politieke profiel van verzoekende partij stelt verzoekende partij dat *"Haar politieke overtuiging en haar activiteiten binnen de Venezolaanse oppositie evenmin in twijfel worden getrokken door verwerende partij. Verzoekende partij nam in de jaren 2013 en 2014 regelmatig deel protestacties tegen het regime, georganiseerd door Leopoldo López en Henrique Capriles. Zij had veel vrienden bij de studentenbeweging La Resistencia, was aanhanger van de partij Fuerza Joven en voerde campagne voor de kandidaat van de oppositie tijdens de presidentsverkiezingen van 2013. Zij werd in februari of maart 2014 geraakt door een rubberkogel tijdens een protestactie. Hierna bleef zij betrokken bij de protestacties: zij deelde water rond en kocht mondkapjes voor de manifestanten. Toen zij werkte bij de staatsloterij Loteria del Táchira in 2015-2016 weigerde zij openlijk om deel te nemen aan de corruptie ten voordele van het regime omwille van haar politieke overtuiging en weigerde zij tevens om deel te nemen aan de verplichte wekelijkse betogingen voor het regime. Het politieke profiel van verzoekende partij, haar politieke overtuiging en haar hoedanigheid van opposant van het Venezolaanse regime worden aldus niet in twijfel getrokken door verwerende partij. Hieronder zal dan ook worden aangetoond dat in het licht van het profiel van verzoekende partij en de daden van vervolging die zij heeft ondergaan, maar ook dreigt te zullen ondergaan in geval van terugkeer naar Venezuela, zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging door de Venezolaanse autoriteiten koestert, en dit omwille van haar politieke overtuiging in de zin van artikel 48/3, § 4, e) van de Vreemdelingenwet."*

Verder stelt verzoekende partij dat zij *"omwille van haar politieke overtuiging specifiek gevisieerd werd door het Venezolaanse regime. Doordat de voorzitter van de staatsloterij waar verzoekende partij werkzaam was via een foto van verzoekende partij op sociale media te weten kwam dat deze laatste deel uitmaakte van de oppositie tegen het regime, begon verzoekende partij bedreigingen te ontvangen. Niet alleen dreigde de voorzitter van de staatsloterij met ontslag, maar naast het werk kreeg verzoekende partij te maken met intimidatie vanwege deze voorzitter. Deze intimidatie nam de vorm aan van dreigtelefoons en beledigende en intimiderende sms-berichten, maar tevens werden de banden van het voertuig van verzoekende partij gesaboteerd. Tevens circuleerden er regelmatig colectivos op motoren rond de woning te San Cristobal waar verzoekende partij met andere opposanten verbleef en werden er projectielen naar de woning gegooid. Tot slot circuleerden er tevens colectivos die beledigingen riepen rond het huis van de moeder van verzoekende partij."*

Dat verwerende partij deze gebeurtenissen kwalificeert als loutere ‘pesterijen’, doet in het kader van de algemene toestand in Venezuela en de wijdverbreide vervolging van politieke opposenten (zie infra) de wenkbrauwen fronsen. In het licht van het algemene klimaat van intimidatie en repressie in Venezuela en het gebruik van disproportioneel geweld tegen opposanten van het regime, kan verwerende partij het feit dat verzoekende partij meermaals belaagd werd door colectivos, niet zomaar afdoen als ‘pesterijen’. Het gaat hier immers om bedreigingen en intimidatie die aanleiding geven tot een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Venezuela, zeker in het licht van de algemene situatie in Venezuela en de daden van vervolging jegens opposanten met een gelijkaardig profiel als dat van verzoekende partij. Hieronder zal dan ook worden aangetoond dat in het licht van het politieke profiel van verzoekende partij en de intimidatie en bedreigingen waarvan zij het slachtoffer was er wel degelijk sprake is van een gegronde vrees voor vervolging vanwege haar politieke overtuiging. In dit opzicht dient tot slot te worden opgemerkt dat verwerende partij de actualiteit en gegrondheid van de vrees voor vervolging van verzoekende partij in twijfel trekt omdat zij meermaals legaal van en naar Venezuela kon reizen, maar evenwel ten onrechte stelt dat zij Venezuela de laatste keer legaal over land zou verlaten hebben. Verzoekende partij heeft gedurende haar persoonlijk onderhoud immers louter verklaard dat zij Venezuela over land heeft verlaten richting Colombia, maar zij heeft geenszins gesteld dat dit op legale wijze zou gebeurd zijn (notities persoonlijk onderhoud p. 12). Integendeel, zij heeft net omwille van haar gegronde vrees voor vervolging vanwege de Venezolaanse autoriteiten besloten om illegaal over land naar Colombia te reizen en aldaar een vlucht naar Europa te nemen. Verwerende partij trekt op die manier aldus ten onrechte de actualiteit en gegrondheid van de vrees voor vervolging van verzoekende partij in twijfel.”

Met betrekking tot de vervolging van politieke opposenten door het Venezolaanse regime stelt verzoekende partij verder dat *“Uit objectieve informatie blijkt dat er in Venezuela wel degelijk sprake is van een doelgerichte vervolging van opposanten van het regime met een gelijkaardig profiel als dat van verzoekende partij, met name een persoon die heeft deelgenomen aan protestacties tegen het regime, die aanhanger is van een oppositiepartij, die weigerde deel te nemen aan de corruptie ten bate van het regime binnen de staatsloterij en die tevens weigerde deel te nemen aan de verplichte manifestaties voor het regime. Zo valt in het rapport van Amnesty International aangaande de misdaden tegen de mensheid van mei 2019 het volgende te lezen aangaande de politiek van repressie en de ernstige mensenrechtenschendingen en misdaden tegen het internationaal recht door het regime van president Nicolas Maduro in de nasleep van de institutionele crisis van begin 2019 waarbij parlamentsvoorzitter Jüan Guaidó zich tot interim-president uitriep”* en citeert vervolgens Amnesty International, *“Hunger for Justice: Crimes against humanity in Venezuela”*, mei 2019, p. 17.

Zij stelt vervolgens dat aangaande buitengerechtelijk executies van personen die hebben deelgenomen aan de protesten het volgende valt te lezen (*Idem*, p. 17-18): *“(Vrije vertaling: In Venezuela zijn buitengerechtelijke executies gebruikelijk tijdens openbare veiligheidsoperaties tegen vermeende criminelen in gebieden met lage inkomens, in de context van de protesten van januari 2019 werden deze tactieken opnieuw gebruikt in achtergestelde gebieden en meer bepaald tegen mensen die enige connecties zouden hebben met de protesten tegen de regering van Nicolas Maduro. Volgens berichten werden in dit verband minstens 11 mensen buitengerechtelijk geëxecuteerd. Amnesty International documenteerde zes buitengerechtelijke executies door de FAES in verschillende delen van het land, allemaal met een soortgelijke werkwijze, uitgevoerd tussen 21 en 25 januari 2019. In alle gevallen woonden de slachtoffers in achterstandswijken in Caracas of in het binnenland en hadden ze enig verband met de protesten van de afgelopen dagen en de kritiek van verschillende slachtoffers op de sociale media. De zes slachtoffers waren allemaal jonge mannen en de autoriteiten presenteerden hen als criminelen die werden gedood in confrontaties met de FAES. Ze beweerden ook dat een aantal van de slachtoffers een strafblad hadden in een poging om de moorden te rechtvaardigen. Alle slachtoffers stierven echter als gevolg van schotwonden in de bovenste borstkas. Met andere woorden, alle schoten waren opzettelijk gericht op delen van het lichaam waar de kans het grootst was dat ze fataal zouden worden.) In dit opzicht kan verwezen worden naar het geval van een jonge man die heeft deelgenomen aan protesten tegen het regime en van wie men op basis van beelden op sociale media kon afleiden dat hij een opposant van het regime was. Deze persoon met een gelijkaardig profiel als dat van verzoekende partij werd omwille van zijn deelname aan de protesten buitengerechtelijk geëxecuteerd door de Venezolaanse politieke autoriteiten”* en citeert (met een vrije vertaling) vervolgens pagina 25 en 26 en 28 van het hoger geciteerde Amnesty International rapport.

Verder citeert verzoekende partij aangaande willekeurige detentie van opposanten en het gebrek aan proceswaarborgen pagina 33 van het zelfde Amnesty International rapport en stelt dat *“Uit bovenstaande objectieve informatie blijkt onomstotelijk dat ook opposanten van het Venezolaanse*

regime met een gelijkaardig profiel als dat van verzoekende partij specifiek worden geviseerd en het risico lopen het slachtoffer te worden van buitengerechterlijke executie, dood of verwonding tijdens protesten tegen het regime en willekeurige detentie”.

Vervolgens stelt verzoekende partij dat *“In het rapport van de Hoge Commissaris voor de Mensenrechten van de Verenigde Naties van 5 juli 2019 valt het volgende te lezen aangaande het specifiek viseren van opposanten en personen die kritiek uiten op het regime in Venezuela”* en citeert (met een vrije vertaling) OHCHR, *“Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights on the situation of Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela”*, 5 juli 2019 (paragraaf 36-38, p. 7-8) en aangaande het gebruik van buitensporig geweld met de dood tot gevolg in het kader van protesten tegen het regime paragraaf 39 en 40 van hetzelfde rapport. Verzoekende partij stelt dat *“Uit bovenstaande objectieve informatie blijkt eveneens dat ook opposanten van het Venezolaanse regime met een gelijkaardig profiel als dat van verzoekende partij specifiek worden geviseerd. Zo lopen met name werknemers van staatsbedrijven het risico om specifiek geviseerd te worden indien zij zich kritisch uitlaten over het regime en worden ook de familieleden van deze opposanten geviseerd, precies zoals dit voor verzoekende partij het geval was. Verzoekende partij is een opposant van het regime die voor een staatsloterij werkte, zich kritisch heeft uitgelaten over het regime en heeft deelgenomen aan de protesten. De moeder van verzoekende partij werd, net als verzoekende partij zelf, thuis belaagd en geïntimideerd door colectivos. Verwerende partij kan in het licht van de hierboven aangehaalde objectieve bronnen en het vaststaande asielrelaas van verzoekende partij dan ook niet stellen dat deze laatste niet specifiek geviseerd werd en wordt door het Venezolaanse regime en derhalve een gegronde vrees voor vervolging koestert in geval van terugkeer naar Venezuela. Het tegendeel is immers waar: iemand met het politieke profiel van verzoekende partij loopt wel degelijk het risico om specifiek geviseerd te worden door de Venezolaanse autoriteiten, te meer daar uit het asielrelaas blijkt dit in het verleden reeds het geval was, hetgeen verwerende partij niet betwist (zie supra). Tot slot dient te worden verwezen naar het addendum van 1 juli 2019 van het COI Focusrapport aangaande de veiligheidssituatie in Venezuela, waar verwerende partij eveneens naar verwijst in de bestreden beslissing. Dit rapport verwijst eveneens naar bovenvermelde rapporten en synthetiseert de verschillende bronnen met betrekking tot de doelwitten van de mensenrechtenschendingen door het Venezolaanse regime”* en citeert vervolgens pagina 8 tot 11 van de COI Focus. Verzoekende partij besluit dit onderdeel door te stellen dat *“verwerende partij op basis van bovenstaande bron, nota bene een rapport van haar eigen studiedienst, tot de conclusie komt dat er voor een persoon met een gelijkaardig politiek profiel als dat van verzoekende partij geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, doet meer dan één wenkbrauw fronsen: uit bovenstaand rapport blijkt immers dat er wel degelijke op systematische wijze mensenrechtenschendingen plaatsvinden tegen de deelnemers aan de protestacties tegen het regime of personen die zich kritisch hebben uitgelaten tegen het regime, net zoals dit voor verzoekende partij het geval is”*.

Met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus citeert verzoekende partij artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, artikelen 2 en 3 van het EVRM en stelt vervolgens:

“Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens beschouwt artikel 2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, die het recht op leven verankerd, als één van de meest fundamentele artikelen: “Het bekrachtigt een van de fundamentele waarden van democratische samenlevingen die samen de Raad van Europa vormen. We moeten de bepalingen dus eng interpreteren” (Arrest McCann, Farrell and Savage tegen Verenigd Koninkrijk van 27 september 1995, verzoek nr. 18984/91). Onder deze bepalingen wordt erkend dat de Staat geen enkele handeling kan aanvaarden die ertoe zou leiden dat het recht op het leven in gevaar gebracht wordt. Er moet aangetoond worden dat het risico van levensberoving echt is en dat de overheden van de Staat waarvan de verzoeker afkomstig is, niet in staat zijn om maatregelen te nemen die van aard zijn om het risico op vrijheidsberoving en het risico van behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM te miniseren en om een adequate bescherming te bieden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft verschillende methoden ontwikkeld om het reëel risico van vrijheidsberoving of onmenselijke behandeling te bewijzen. a) De verzoeker moet aantonen dat zijn fysieke integriteit ernstig in gevaar zou worden gebracht in geval van terugkeer. b) De verzoeker moet bewijzen dat hij deel uitmaakt van een kwetsbare groep die op systematische wijze het voorwerp uitmaakt van praktijken die in strijd zijn met de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. De toekenning van de subsidiaire bescherming betreft een andere categorie van personen deze die onder de werkingssfeer van het Vluchtelingenverdrag valt. Gezien de hierboven aangehaalde elementen in het kader van de vluchtelingenstatus (zie supra I), zijn er echter redenen om aan te nemen dat verzoekende partij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Een terugkeer naar haar land van herkomst zou aldus een schending uitmaken van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980, alsook van artikel 3 van het EVRM."

Tenslotte stelt verzoekende partij dat *"verwerende partij heeft het relaas van verzoekende partij duidelijk onvoldoende geanalyseerd: zij heeft al te gemakkelijk besloten om tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, zonder op afdoende wijze rekening te houden met de algemene en persoonlijke situatie waarin verzoekende partij verkeert in het kader van de voorgelegde documenten en verklaringen. In dit licht dient trouwens te worden opgemerkt dat er geen advocaat aanwezig was tijdens het persoonlijk onderhoud van verzoekende partij, hoewel deze laatste wel degelijk een advocaat had geraadpleegd teneinde haar bij te staan gedurende haar asielprocedure. In het licht van bovenstaande elementen, met name het verhoogd risicoprofiel van verzoekende partij, kan gesteld worden dat verwerende partij de zaak niet voldoende heeft bestudeerd en dat de bestreden beslissing dus het artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 en artikel 1 A van de Conventie van Genève van 20 juli 1951 schendt. Verwerende partij schendt eveneens het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen). De motivatie van de bestreden beslissing is niet afdoende en verwerende partij schendt dan ook de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. In dergelijke omstandigheden moet verzoekende partij opnieuw gehoord worden door verwerende partij. De bestreden beslissing dient dan ook te worden vernietigd zodat verwerende partij tot aanvullende onderzoeksmaatregelen kan overgaan."*

Verzoekende partij vraagt in hoofddorde dat haar de vluchtelingenstatus wordt toegekend, in ondergeschikte orde dat haar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te verwijzen naar verwerende partij voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken en nieuwe elementen

2.2.1. Verzoekende partij voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. De bestreden beslissing;
2. Juridische bijstand.

2.3. Het juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollège bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna 'Asielprocedure richtlijn'), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de Asielprocedure richtlijn.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast en de samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna 'Kwalificatierichtlijn') en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedure richtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *"indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker"* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, i.e. de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan”.*

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.4.2. De kern van het asielrelaas van verzoeker kan worden samengevat als volgt. Verzoeker, die afkomstig is uit Acarigua is afgestuurd als burgerlijk ingenieur in 2013 aan een universiteit in Caracas en woonde er tot in 2015. Tijdens zijn verblijf in Caracas nam hij deel aan talrijke manifestaties tegen het regime samen met vrienden die lid waren van La Resistencia. Tijdens de betogingen gooiden verzoeker zoals als andere deelnemers aan de betogingen met stenen naar de politie (Guadua Nacional), maar door de scherpschutters begonnen er ook meer doden te vallen tijdens de demonstraties. Tijdens één van de betogingen waar hij aan deelnam in 2014 werd hij geraakt aan het dijbeen door een rubberkogel. Verzoeker besloot nog verder het verzet te steunen en naar de manifestaties te gaan maar niet meer vooraan te lopen en begon mondkapen en water uit te delen tijdens de betogingen. In augustus 2015 kreeg verzoeker via zijn vriend J.C.S.G. een functie aangeboden als hoofd van het departement vergunningen van de Loteria del Tachira in San Cristobal. Zijn functie bestond er in om een aantal agentschappen te inspecteren en toe te zien op het correcte verloop van de verkoop van de loten en om de verkoop van de loten op te drijven. Ook moest verzoeker als hoofd van het departement op televisie aan de winnaars hun cheque overhandigen. Na enige tijd werd verzoeker door de voorzitter van de Staatsloterij gedwongen om bepaalde agentschappen die fraudeerden geen sanctie op te leggen, wat verzoeker weigerde. Hij weigerde, samen met andere collega's, ook deel te nemen aan de wekelijkse marsen ter ondersteuning van het regime, wat normaal verplicht was voor de werknemers van de Staatsloterij. Toen de voorzitter van de Staatsloterij een foto van verzoeker in een T-shirt van Fuerza Joven op het spoor kwam, dreigde hij met ontslag indien hij niet kwam opdagen op de pro-regeringsmarsen en kreeg verzoeker ook te maken met pesterijen op het werk. Daarnaast kreeg verzoeker en zijn vriendin in diezelfde periode dreig telefoons en beledigingen per sms en kwamen collectieven op motoren regelmatig rond zijn woning in San Cristobal rondcirkelen. Na minder dan een jaar er gewerkt te hebben, diende verzoeker eind juni 2016 zijn ontslag in. Twee dagen na zijn laatste werkdag reisde hij naar Panama omdat hij zich niet meer veilig voelde in San Cristobal. Hij woonde in Panama City en werkte er voor een telecombedrijf en als ambulante verkoper. Toen hij in juli 2018 voor een maand terug ging naar Venezuela bleef hij ondergedoken in het huis van zijn moeder. Hij verliet Venezuela op 2 augustus 2018 over land naar Colombia, vanwaar hij met het vliegtuig naar België reisde.

2.4.3. In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal dat het hoofdmotief voor het verzoek om internationale bescherming verband houdt met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, maar dat er vraagtekens kunnen worden geplaatst bij de ernst van de door verzoeker aangehaalde feiten en de actualiteit van zijn vrees.

Verzoeker is er volgens de bestreden beslissing niet in geslaagd aannemelijk te maken dat hij voor zijn komst naar België vervolgd is geweest door de Venezolaanse autoriteiten of in de specifieke aandacht stond van het Venezolaanse regime. Dit blijkt volgens de bestreden beslissing uit het feit dat (I) verzoeker weliswaar deelnam aan manifestaties tegen het regime aan de zijde van la Resistencia en aanhanger was van Fuerza Joven, maar geen hoge functie vervulde binnen de partij of tijdens de manifestaties; (II) hij als werknemer van een overheidsinstelling druk voelde en pesterijen ondervond, maar dat die problemen voortvloeiden uit zijn activiteiten voor deze instelling waarin zijn politieke voorkeur niet getolereerd werd en als oppositieaanhanger niet geviseerd werd door de autoriteiten; (III) hij meerdere keren legaal kon reizen van en naar Venezuela en (IV) hij geen concrete feiten aanbrengt waaruit blijkt dat hij nog steeds zou worden geviseerd door de Guardia Nacional of de colectivos. Daaruit besluit de bestreden beslissing dat er geen indicaties aanwezig zijn dat hij bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van zijn deelname aan de protestacties in 2013 en 2014 en zijn weigering om deel te nemen aan pro-regimebetogingen in 2015 en 2016.

2.4.4. Verzoeker legt bij zijn verzoek om internationale bescherming een origineel Venezolaans paspoort en Venezolaanse identiteitskaart voor waarvan de authenticiteit niet betwist wordt door het CGVS, zodat over zijn identiteit en nationaliteit geen twijfel bestaat. Ook wat het politieke engagement van verzoeker betreft, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing geenszins getwijfeld wordt aan het feit dat verzoeker deelnam aan protestacties tegen het regime in 2013 en 2014 en dat hij manifesteerde samen met de studentenbeweging van La Resistencia toen hij in Caracas studeerde.

Uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker regelmatig deelnam aan betogingen in de periode 2014-2015 waartoe werd opgeroepen door de oppositieleiders Leonardeo Lopez of Henrique Capriles. Verzoeker verklaart dat hij veel vrienden had die deel uitmaakten van La Resistencia, een groep studenten die vaak gingen betogen, en ging met hen mee en gooide, zoals andere studenten, met stenen naar de politie (notities, p. 15). De betogingen werden regelmatig gewelddadig uit elkaar geslagen door de politie en tijdens één van deze betogingen in maart of april 2014 werd verzoeker geraakt door een rubberkogel, waarna hij "zin kreeg om meer en meer te gaan betogen" (notities, p. 14). Hij bleef verder deelnemen aan de betogingen maar ging niet langer vooraan staan en ging ook mondkappers en water uitdelen aan de deelnemers aan de betogingen. Verder legt verzoeker ook foto's neer waarop hij staat afgebeeld met een T-shirt van Fuerza Joven (administratief dossier, documenten neergelegd door de asielzoeker). Verzoeker verklaart hierover dat hij en zijn kompanen "altijd naar de marsen gingen met onze shirts van Fuerza Joven aan, tijdens de campagne van Capriles deelden we flyers uit", dat hij sympathisant is sinds hij 20 is, maar geen lid was. (notities, p. 16). De Raad stelt vast dat verzoeker consistente en gedetailleerde verklaringen aflegt over zijn politieke engagement, zijn deelname aan en activiteiten tijdens de betogingen tegen het regime en het gewelddadige optreden van de politie. Zijn beschrijving van de manier waarop de politie optrad tegen de betogers en de manier waarop de betogers reageerden en zich organiseerden strookt met de landeninformatie in het administratief dossier zodat de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vaststelt dat het politieke engagement van verzoeker is aangetoond. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker ook verwijst naar zijn vriend, F.S., die ook betrokken was in La Resistencia en hetzelfde deed als verzoeker tijdens betogingen en verklaart dat *"er is geen leider in het verzet. Iedereen is soldaat. We gaan en zien wat er gebeurt"* (notities, p. 16).

Volgens zijn verklaringen zijn ook andere leden van zijn familie politiek actief. Zo nam zijn broer L. ook deel aan manifestaties en is hij in december 2016 naar Panama gekomen waar verzoeker al verbleef (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 10), namen ook zijn neven, waarvan velen ondertussen Venezuela hebben verlaten, deel aan betogingen en was een oom van hem kandidaat burgemeester voor de oppositiepartij Movimiento Unidad Democratica (MUD) in de periode 2012 – 2013 (notities, p. 10).

Verzoeker wijst er in het verzoekschrift op dat er in Venezuela wel degelijk sprake is van een doelgerichte vervolging van opposanten van het regime met een gelijkaardig profiel als verzoeker, dat wordt omschreven als *"een persoon die heeft deelgenomen aan protestacties tegen het regime, die aanhanger is van een oppositiepartij, die weigerde deel te nemen aan de corruptie ten bate van het regime binnen de staatsloterij en die weigerde deel te nemen aan de verplichte manifestaties voor het regime"*. Het rapport van Amnesty International, *"Hunger for Justice: Crimes against humanity in Venezuela"*, mei 2019 dat verzoeker ter ondersteuning van zijn stelling uitvoerig citeert, heeft betrekking op de repressie tegen demonstranten in januari 2019. Het rapport, dat ook een case beschrijft van een 29-jarige jonge man die deelnam aan de protesten en een video opnam waarin hij kritische slogans tegen Maduro schreeuwde, die viraal ging op sociale media, en door de FAES in zijn huis werd

doodgeschoten, maar ook van een jonge betoger die tijdens een betoging werd doodgeschoten door een PNB officier op de motor; toont aan dat de Venezolaanse autoriteiten in die periode buitenproportioneel geweld gebruikten, waaronder buitengerechtelijke executies en massale detentie, tegen betogers tegen het regime (zie Amnesty International, *"Hunger for Justice: Crimes against humanity in Venezuela"*, mei 2019, p. 25-27). Het rapport bevestigt daarmee een modus operandi die volgens andere bronnen een constant patroon is sinds 2012

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van de levensstandaard. Geweld tegen demonstranten wordt ook in 2019 nog gerapporteerd. Volgens de NGO *"Observatorio Venezolano de la Conflictividad Social"* (OVCS) vinden er de laatste jaren telkens een 10000-tal protesten plaats waarvan 9715 tussen 1 januari en 31 mei 2019. In 2019 zouden GNB (Guardia nacional bolivariana), de PNB (Policía nacional bolivariana), de FAES (La Fuerza de acciones especiales) en sommige staats- en gemeentelijke politiediensten tijdens bepaalde politieke protesten opzettelijk buitensporig geweld hebben gebruikt om angst te zaaien en verdere protesten te ontmoedigen. Ook de door de overheid bewapende *colectivos* gebruiken soms geweld tegen demonstranten, vaak in overleg met de veiligheidstroepen. In vele gevallen leidden deze acties zelfs tot doden en ernstig gewonden.

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat hij geen vrees voor vervolging aannemelijk maakt omdat verzoekers politieke profiel niet dusdanig uitgesproken is dat hij in het vizier zou komen van de Venezolaanse autoriteiten bij terugkeer, stelt de Raad vast dat uit de in de bestreden beslissing geciteerde landeninformatie blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk gaan en dat hierbij hoofdzakelijk personen geviséerd worden wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij. *"Human Rights Violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight"* van juni 2018, opgesteld door OHCHR, spreekt in die zin van personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij, verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen, personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime, studentenleiders, professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit, verdedigers van mensenrechten, personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie, detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening, leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen, etc (p. 33-38). Het recentere *"Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela"* van juli 2019, opgesteld door OHCHR, noemt als risicoprofielen in 2018-2019 vakbondsafgevaardigden, gezondheidswerkers, werknemers van universiteiten, mensenrechtenactivisten, aanhangers van de voormalige president Hugo Chávez, dissidente militairen en ambtenaren, werknemers van overheidsondernemingen, alsook vrouwelijke mensenrechtenactivisten, verpleegsters, leerkrachten en ambtenaren (p. 7-8).

Uit bovenstaande analyse van verzoekers verklaringen, blijkt dat verzoeker weliswaar geen vooraanstaande rol speelde in de politieke oppositie maar dat hij wel aan vele betogingen deelnam in het zog van La Resistencia en openlijk en herkenbaar zijn sympathie voor de partij Fuerza Joven uitte, en dat hij tijdens één van de betogingen geraakt werd door een rubberkogel, waarna hij minder in de frontlinie ging tijdens manifestaties. De Raad kan de commissaris-generaal bijtreden in zijn analyse dat hij geen hoge en zichtbare functie binnen de partij vervulde, maar stelt vast verzoeker wel degelijk gedurende een zekere periode tijdens de betogingen op de voorgrond trad en met stenen gooide in een periode waarin er gedurende 2 tot 3 maanden dagelijks protesten waren in Caracas. Hoewel hij na het incident met de rubberkogel, niet langer in de frontlinie ging bij betogingen, kan evenwel niet uitgesloten worden dat hij, door zijn veelvuldige deelnames aan betogingen, geen onbekende was voor de Venezolaanse autoriteiten tijdens de betogingen.

Verzoeker wijst in het verzoekschrift en ter terechtzitting op het feit dat het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging een inschatting van het toekomstig risico impliceert en dat *in casu* niet enkel verzoekers profiel als persoon die als student deelnam aan betogingen maar ook zijn profiel als leidinggevende in een Staatsbedrijf die omwille van zijn politieke sympathieën problemen kende en belaagd werd door de *colectivos*. Uit het administratief dossier en verzoekers verklaringen blijkt dat zijn vrees voor vervolging omwille van zijn politieke overtuiging niet enkel voortspuit uit zijn politiek activisme tijdens zijn studentenjaren in Caracas, maar ook en vooral uit de problemen die hij ondervond omwille van zijn politieke overtuiging tijdens en na zijn periode als hoofd van het departement

Vergunningen van de Staatsloterij van Tachira. Zo verklaart verzoeker dat de voorzitter van de Loterij dreigde met ontslag, dat hij en zijn vriendin werden geïntimideerd door middel van dreigtelefoons en sms-en, dat collectivos circuleerden rond zijn woning en de woning van zijn moeder (notities, p. 19). De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat hij omwille van zijn politieke sympathieën en activiteiten onder druk stond en problemen ondervond op zijn werk noch het feit dat hij een leidinggevende functie had in de Staatsloterij, maar wordt gesteld dat hij niet aannemelijk maakt dat hij voor zijn komst naar België vervolgd is geweest door de Venezolaanse autoriteiten of in de specifieke negatieve aandacht stond van de autoriteiten. De Raad kan verzoeker bijtreden waar hij stelt dat, gezien het profiel van verzoeker en de huidige politieke en veiligheidssituatie en de (selectieve) repressie van opposanten van het regime, de bedreigingen en intimidatie waarvan hij het slachtoffer werd niet zomaar kan worden afgedaan als “pesterijen”. De Raad stelt vast dat verzoeker hierover coherente verklaringen aflegt die als dusdanig niet betwist worden en ter terechtzitting verklaart dat zijn moeder ondertussen moest verhuizen onder druk van de eigenaar van het appartement die herhaaldelijk vroeg waar verzoeker verblijft. Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoeker meermaals legaal Venezuela in en uit kon reizen en dat hij legaal de landsgrens tussen Venezuela en Colombia kon verlaten, verklaart verzoeker dat hij bij zijn terugkeer uit Panama gedurende meerdere uren werd ondervraagd bij terugkeer in de luchthaven en dat hem meermaals werd gevraagd waarom hij voor de overheid werkte terwijl hij tegen de regering is en dat hij daar ontwijkend op antwoordde en uiteindelijk de luchthaven mocht verlaten. Voorts verklaart hij ter terechtzitting dat hij de grens met Colombia overstak over land via een brug en dat zijn paspoort daar afgestempeld werd, maar dat dit gebeurde met hulp van een douanier die hij kende en dat de controleposten aan de landsgrens minder strikt zijn. De Raad stelt vast dat tijdens het persoonlijk met betrekking tot zijn reisweg verklaart dat *hij “via de staat Tachira is gereisd omdat ik mijn vlucht via Medellin Colombia heb geboekt”* (notities, p. 12) en dat zijn paspoort een Venezolaans uitreisvisum dd. 1 augustus 2018 bevat met de vermelding Tachira. Zijn verklaringen ter terechtzitting komen de Raad geloofwaardig over en zijn ook aannemelijk in het licht van de situatie aan de Colombiaans-Venezolaanse landsgrens waar dagelijks vele Venezolanen de grens oversteken om voedsel in te slaan of te werken via meerdere grensposten op de landsgrens.

Zoals verzoeker terecht stelt in zijn verzoekschrift, blijkt uit de algemene informatie dat er in Venezuela sprake is van een doelgerichte vervolging van opposanten van het regime en stelt de Raad vast dat, zoals reeds aangehaald uit het door verzoeker geciteerde rapport OHCHR rapport *“Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela”* van 5 juli 2019, blijkt dat dissidente militairen en ambtenaren, werknemers van overheidsondernemingen, alsook vrouwelijke mensenrechtenactivisten, verpleegsters, leerkrachten en ambtenaren (p. 7-8) als risicoprofielen in 2018-2019 worden genoemd. De Raad is van oordeel dat, gezien zijn leidinggevende functie in een overheidsbedrijf, de Staatsloterij van Tachira; de intimidaties en bedreigingen omwille van zijn politiek engagement aldaar, het feit dat hij weigerde om deel te nemen aan corrupte praktijken (notities, p. 15) en het feit dat hij kritiek leverde op de regering via sociale media en weigerde deel te nemen aan manifestaties ter ondersteuning van het regime (p. 17-18), en het feit dat hij op de luchthaven ondervraagd werd over zijn politieke activiteiten, het aannemelijk is dat verzoeker als een dissidente werknemer wordt beschouwd in Venezuela. De Raad stelt vast de combinatie van verzoekers profiel als persoon die in het verleden openlijk en zichtbaar en veelvuldig heeft gemanifesteerd en tijdens de betogingen ook logistieke taken op zich nam en diens profiel als dissidente werknemer bij een overheidsbedrijf sterke indicaties zijn dat verzoeker in geval van terugkeer naar Venezuela in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten zal staan en dat verzoekers vrees voor vervolging, gezien de beschikbare informatie over de huidige politieke situatie en repressie van opposanten van het regime in Venezuela, nog steeds actueel is.

De Raad stelt verder vast dat de algemene geloofwaardigheid van verzoeker is komen vast te staan, dat zijn verklaringen niet in strijd zijn met algemene informatie die gekend is en relevant voor zijn aanvraag en dat zijn verklaringen aannemelijk en samenhangend zijn, dat hij alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en dat hij zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend zodat alle cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet zijn vervuld.

2.4.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van verzoeker een vrees voor vervolging omwille van zijn politieke overtuiging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET